

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobkyně: **JUDr. B. Ď.**, zastoupené Mgr. Michalem Urbanem, advokátem se sídlem Štefánikova 1, Brno, proti žalovanému: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Květná 15, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 4. 2015, č. j. SPZI/AF749-22/2014,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo její odvolání zamítnuto a napadené rozhodnutí Inspektorátu Státní zemědělské a potravinářské inspekce v Brně (dále též „inspektorát SZPI“ nebo jen „SZPI“) ze dne 24. 7. 2014, č. j. SZPI/AF749-16/2014 bylo potvrzeno. Inspektorát SZPI rozhodl:

„Účastnice řízení, fyzická osoba JUDr. B. Ď., bytem a místem podnikání shodně na adrese M. n. 247/14, P., IČ ..., datum narození X ve své provozovně na adrese Z. 17, B.

- v době mezi srpnem 2011 a 1. 3. 2013 uváděla do oběhu víno Rulandské modré Rosé, jakostní víno s přívlastkem výběr z hroznů. polosladké, alk. 10,0% obj., vinařská oblast Morava, podoblast Slovácká, obec Svatobořice-Mistřín, trať Tabule, víno z české republiky, 2011, šarže č. 129, hodnocené množství 1150 l tj. 1533 ks. lahví, z kterých bylo podle sdělení požadovaných skutečností k opatření č. P020-70973/13/C a P,020-70973/13/D, doručeného na inspektorát SPZI v Brně dne 15. 3. 2015 a zaevidovaného pod poř. Č. 19273 celkem 243 pozastaveno na skladu účastníka řízení, resp. staženo zpět z oběhu), které

- 1) bylo označeno **tradičním výrazem "jakostní víno s přívlastkem"**, byť nebylo vyrobeno v souladu s definicí tohoto tradičního výrazu uvedenou a evidovanou v rejstříku Evropské komise, vedeném v elektronické databázi "E-Bacchus", neboť hrozny použité na jeho výrobu nepocházely z deklarované zeměpisné oblasti, ve znaku geografický původ tedy předmětné víno nevyhovělo podmínkám stanoveným v čl. 40 odst. 2 písm. a) nařízení Komise (ES) č. 607/2009, kterým se stanoví některá prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 479/2008, pokud jde o chráněná označení původu a zeměpisná označení, tradiční výrazy, označování a obchodní úpravu některých vinařských produktů, ve znění platném a účinném v době spáchání správního deliktu (dále jen "NK 607/2009"). Účastnice řízení se tím dopustila porušení čl. 118v odst. 1 nařízení Rady (ES) č. 1234/2007, kterým se stanoví společná organizace zemědělských trhů a zvláštní ustanovení pro některé zemědělské produkty ("jednotné nařízení o společné organizaci trhů"), ve znění platném a účinném v době spáchání správního deliktu (dále jen "NR 1234/2007"), a naplnila tak skutkovou podstatu správního deliktu dle § 39 odst. 1 písm. ff) zákona č. 321/2004 Sb., ve znění platném a účinném v době spáchání správního deliktu;
- 2) bylo označeno **chráněným označením původu Morava**, zapsaným v souladu s čl. 18 odst. 2 NK 607/2009 v rejstříku Evropské Komise, vedeném v databázi "E-Bacchus", byť hrozny použité k výrobě vína prokazatelně nepocházely z deklarované zeměpisné oblasti Morava. Účastnice řízení se tím dopustila porušení čl. 118m odst. 1 NR 1234/2007, v návaznosti na čl. 118m odst. 2 písm. a) bod i) NR 1234/2007, a naplnila tak skutkovou podstatu správního deliktu dle § 39 odst. 1 písm. ff) zákona č. 321/2004 Sb., ve znění platném a účinném v době spáchání správního deliktu;
- 3) bylo označeno **údajem o provenienci "Vino z České republiky"**, aniž by hrozny použité pro jeho výrobu byly sklizeny i zpracovány na víno v ČR dle čl. 55 odst. 1 písm. a) bodu i) NK 607/2009. Účastnice řízení se tím dopustila porušení čl. 52 odst. 1 NK 607/2009, a naplnila tak skutkovou podstatu správního deliktu dle § 39 odst. 1 písm. ff) zákona č. 321/2004 Sb., ve znění platném a účinném v době spáchání správního deliktu;

Za to byla žalobkyni v souladu s použitím absorpční zásady podle § 39 odst. 6 zákona č. 321/2004 Sb., o vinohradnictví a vinařství a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 321/2004 Sb.“), uložena úhrnná pokuta ve výši 600 000 Kč a současně jí byla uložena povinnost uhradit náklady laboratorního

rozboru ve výši 27 430 Kč (§ 3 odst. 4 písm. b) zák. č. 146/2002 Sb. a podle § 79 odst. 5 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

I. Obsah žaloby

Žalobkyně uvedla, že SZPI provedla laboratorní izotopový test jejího vína Rulandské modré Rosé a dospěla k závěru, že víno nepochází z Moravy ani z České republiky. Na tomto zjištění přitom nic nezměnil ani fakt, že sběru a zpracování hroznů byli přítomni vinařští důvěrníci, které si žalobkyně za tuto činnost platí. Vzhledem k tomu, že žalobkyně nemůže být přítomná ve všech vinicích, nelze si představit aktivnější přístup než platit vinařské odborníky, kteří hrozny ověří. Vzhledem k tomu, že vinařští důvěrníci potvrdili, že vše bylo v pořádku, měla i žalobkyně za to, že důkazy prokázaly, že víno bylo správně označeno a splňovalo požadavky kladené na ně právem České republiky i právem EU.

Žalobkyně rovněž poukázala na skutečnost, že ačkoli žalovaný pořád dokola opakuje, že laboratorní izotopová zkouška je přesná, neomylná a jediná správná, nevypořádal se vůbec s původem konkrétních vín. Žalobkyně tak nedostala odpověď na to, odkud zpracované hrozny podrobené izotopové zkoušce skutečně pocházely. Na základě důkazního řízení přitom žalobkyně trvala na svých závěrech, že předmětná vína byla vyrobena z hroznů, které nakoupila od moravského pěstitele, který má registrované vinice v oblasti Morava. Všechny důkazy tak svědčily tomu, že předmětná šarže vína byla označena správně. Naproti tomu SZPI toliko na základě jediné provedené zkoušky vyvodila závěry jiné, přičemž výsledky testu nehodnotila v kontextu s ostatními provedenými důkazy. K prokázání přestupku (*pozn. soudu: správně jiného správního deliktu*) tak mělo dojít alespoň dvěma nezávislými laboratorními metodami, aby se předešlo případné chybě měření (tzv. validace a verifikace analytické metody). Žalobkyně dále namítala, že uvedená laboratorní zkouška slouží toliko k rychlému ověření původu vína, přičemž v případě, kdy dojde k nejasnostem, musí SZPI zkoumat původ vína a provést podrobné šetření, které by prvotní podezření získané na základě laboratorní zkoušky potvrdilo či vyvrátilo. Ačkoli v daném případě bylo podezření jednoznačně vyvráceno, SZPI propůjčila izotopické zkoušce neomylnost a stěžejní úlohu jako hlavního důkazu údajného deliktního jednání žalobkyně. S ohledem na složitost zjišťování původu vína je třeba přibrat do řízení znalce z oboru vinařství, který by soudu mohl upřesnit, do jaké míry je izotopická zkouška spolehlivá a přesná, co ji ovlivňuje, na jakém principu pracuje a co všechno může zjistit. Zároveň by mohl popsat správný postup zkoušky, který nebyl dle zjištění žalobkyně dodržen. Žalobkyně dále konstatovala, že jelikož se jedná o nestandardní laboratorní zkoušku, na kterou je v České republice vybavena pouze SZPI a celní správa (dále jen laboratoře Eurofins ve Francii), je možné, že ani znalec z oboru vinařství nebude schopen vysvětlit princip fungování analýzy původu vína. Žalobkyně proto ponechala na zvážení soudu, zda by nebylo vhodné do řízení přibrat jiného odborníka, např. z Ústavu vinohradnictví a vinařství, případně ze Zahradnické fakulty Mendelovy univerzity v Brně. Žalobkyně rovněž poukázala na skutečnost, že dle jejích informací provedená analýza není schopna určit geografický původ, pouze dokáže potvrdit nebo vyvrátit tvrzení o původu vína. Dle žalobkyně by se přitom správně provedená zkouška měla opírat o tři pilíře, a to: 1. izotopové analýzy, 2. stronciovou analýzu a 3. porovnání se speciálními databázemi. Dle názoru žalobkyně SZPI pochybila, pokud neprovedla analýzu stroncia, což znehodnotilo

celkové výsledky laboratorního zkoumání. Žalobkyně taktéž připomněla, že z technologie a podstaty zkoušky geografického původu vína je možné pouze potvrdit deklarovaný původ, a to s přesností na cca 100 km. Nelze tedy vyloučit, že víno pochází z České republiky.

Žalobkyně dále poukázala na znění § 3 zákona č. 146/2002 Sb., o Státní zemědělské a potravinářské inspekci, ve znění pozdějších předpisů, a v této souvislosti namítala, že ačkoli bylo předmětné víno (s ohledem na chuťové vlastnosti a zdravotní nezávadnost pro spotřebitele) vyhovující kvality, byla žalobkyni vyměřena vysoká pokuta, která s ohledem na množství vína (a tedy i závažnost potenciálního ohrožení zájmů spotřebitelů) byla neúměrně vysoká vůči jiným sankcím vyplývajícím ze správních řízení před SZPI, kdy jiní vinaři uvolnili do prodeje zdravotně závadné víno.

Dle názoru žalobkyně tak SZPI nemohla odůvodnit závěr, že byl spáchán správní delikt pouze na základě jedné laboratorní zkoušky, když výsledek analýzy SNIF-NMR a IRMS mohl být ovlivněn různými faktory nesouvisejícími s geografickým původem použitých hroznů. Spolehnutí se pouze na izotopovou zkoušku znehodnocuje celý proces kontroly výroby vína. Z důkazního řízení přitom vyplynuly značné pochybnosti o správnosti izotopové zkoušky, jejíž výsledky jsou v rozporu s jinými důkazy. Po zhodnocení všech důkazů, jejich váhy, vypovídacích schopností a věrohodnosti tak přetrvaly pochybnosti o tom, zda byl skutkový stav dostatečně zjištěn a následně správně rozhodnuto. Žalobkyně tedy měla za to, že v souladu se zásadou *in dubio pro reo* neměla být s ohledem na neprokázání tvrzených deliktů bez rozumných pochybností vůbec sankcionována. Žalobkyně navrhla provedení výslechu jejím odborným poradcem O. K.

Žalobkyně dále uvedla, že po dodatečném ověření a přezkoumání všech skutečností zjistila, že u všeho byli vinařští důvěrníci. Kontaktovala i dodavatele hroznů, kteří potvrdili, že vše je v pořádku a hrozny použité na výrobu vína pochází z deklarovaných vinic. Závěry o správnosti označeného vína pak nemohla zvrátit jediná laboratorní zkouška, zvláště pokud všechny ostatní důkazní materiály svědčí o dodržení veškerých požadavků.

Dále žalobkyně v podané žalobě konstatovala, že ačkoli vždy poskytovala orgánům SZPI maximální možnou součinnost, četnost kontrol a neustálého napadání kvality produkce je dle jejího názoru nadstandardní, až šikanózní. Žalobkyně v této souvislosti poukázala také na likvidační charakter uložené pokuty, která převedena na jednu láhev vína činí částku 147 Kč, což výrazně překračuje cenu, za kterou se uvedené víno prodávalo. Běžná pokuta se pohybuje 1 až 3 koruny na litr. Rovněž poukázala na skutečnost, že žádný výrobce vína nedostal nikdy tak vysokou pokutu v přepočtu na litr produkce. Poukázala rovněž i na nesprávné označení zahraničních výrobků v hypermarketech českou vlaječkou s nápisem vyrobeno v ČR, přičemž takový správní delikt poškodil desítky tisíc spotřebitelů denně. Kaufland za takové jednání obdržel pokutu 400 tis. Kč a nejvyšší pokutu pak obdržel Penny market, a to ve výši 600 tis. Kč.

Závěrem žalobkyně doplnila, že dospěje-li soud k závěru, že rozhodnutí SZPI je správné, zákonné a přezkoumatelné, bude nucena si v zájmu zachování svého podnikání nárokovat vyměřenou pokutu regresním žalobním návrhem na dodavatelích hroznů, vinařských důvěrnících a potažmo také na SZPI, neboť se stala obětí podvodného jednání,

kdy jí musely být dodány hrozny, které nepocházely z Moravy, avšak u nichž bylo oficiálně deklarováno, že se o hrozny z Moravy jednalo. Žalobkyně proto navrhla, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného ústředního inspektorátu, jakož i jemu předcházející prvostupňové správní rozhodnutí, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. *In eventum* pro případ, že by soud shledal žalobou napadené rozhodnutí zákonným, žalobkyně navrhla, aby soud dle § 78 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), upustil od potrestání, případně nepřiměřeně vysoký trest snížil.

II. Vyjádření žalovaného k žalobě

Ve vztahu k osobám vinařských důvěrníků žalovaný s odkazem na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí zdůraznil, že provozovatel potravinářského podniku v odvětví vinařství nemůže bez dalšího odpovědnost za produkt uváděný na trh přenášet na jiné subjekty, resp. spoléhat jen na činnost vinařských důvěrníků, jejichž hlavní náplní činnosti je ověřování cukernatosti hroznů pro výrobu jakostních vín s přívlastkem. Žalovaný zdůraznil, že výrobce vína musí při nákupu hroznů věnovat pozornost ověření jejich původu, přičemž samotná dobrá víra v kvalitu a tvrzený původ nakoupených hroznů příslušného provozovatele nezavazuje odpovědnosti za to, aby byl výsledný produkt uveden na trh v souladu s platnými právními předpisy.

Pokud se jednalo o rozbor odebraných vzorků, žalovaný uvedl, že rozbor byl proveden v laboratořích, určených pro provádění rozborů v odvětví vína, které musí splňovat obecná kritéria pro provoz zkušebních laboratoří stanovená v ISO/IEC 17025. Žalovaný opakovaně zdůraznil, že při rozbořích předmětných vín byly použity akreditované metody OIV, kdy tyto rozbor provedl odbor zkušební laboratoře inspektorátu SZPI v Brně, který je akreditovaným subjektem dle ČSN EN ISO/IEC 17025:2005. K žalobkyní požadovanému měření radionuklidů stroncia, žalovaný uvedl, že toto měření není součástí akreditovaného postupu laboratoře SZPI a rovněž není nezbytné pro interpretaci geografického původu vína, neboť hodnoty izotopů vodíku, kyslíku a uhlíku poskytují dostatečné informace k učinění závěrů o geografickém původu vína. Žalovaný proto odmítl, že by neprovedením stronciové analýzy mělo dojít ke znehodnocení výsledků laboratorního rozboru produktů. Naopak provedené vyhodnocení izotopových výsledků předmětných vín porovnáním s rozsáhlou databází autentických dat pro tuzemská vína ročníku 2011 pokládal za správné a nezpochybnitelné. Zároveň se domníval, že žalobkyní navrhované důkazy (ať už znaleckým posudkem, či výsledkem svědků) by nemohly zvrátit výsledky provedené úřední kontroly, opírající se o výsledky laboratorního rozboru akreditované laboratoře.

Žalovaný dále nepokládal pokutu uloženou žalobkyni za nepřiměřeně vysokou. Zdůraznil, že žalobkyně nebyla sankcionována za uvádění do oběhu zdravotně závadného produktu, který by vykazoval choroby či vady, nýbrž produktu s nesprávně označeným geografickým původem. Uvedení provenience vína je přitom povinným údajem při označování vín a je důležitým údajem pro konečného spotřebitele. S původem vína je spojena určitá pověst a kvalita, a to jak na základě osobních zkušeností spotřebitelů, tak na základě zkušeností sdělených. Žalovaný zdůraznil, že pokuta představuje 3,8 % z maximální výše

pokuty stanovené zákonem. To, že se uložená pokuta v podnikatelské sféře žalobkyně projevila či případně projeví negativním způsobem, lze dle žalovaného vnímat jako žádoucí stav, neboť je tím naplněna jedna z funkcí správního trestání, a to funkce represivní. Sankce uložené obchodním řetězcům nelze bez bližší konkretizace porovnat s daným případem. V souvislosti s povinností zaplatit uloženou pokutu požádala o stanovení splátkového kalendáře, jemuž inspektorát vyhověl a povolil rozložení úhrady pokuty do celkem 24 splátek. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

III. Replika žalobkyně

Žalobkyně reagovala na vyjádření žalovaného podáním repliky, v níž popsala činnost vinařských důvěníků. Dále uvedla, že v ČR akreditovanými laboratořemi disponuje jen SZPI a Celní správa, ale ani jedna neumožňuje komerční využití. Výrobce vína je pak odkázán na zahraniční akreditované laboratoře, které si však účtují částky 50 tis. Kč, což však je v případě menší šarže neekonomické. Znovu zpochybnila způsob a výsledky laboratorních rozborů a zdůraznila, že nejde vycházet jen z isotopových analýz, ale i jiných důkazních prostředků.

IV. Vyjádření účastníků při ústním jednání soudu

Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

Žalobkyně zdůraznila, že by nemělo být vycházeno jen z laboratorní zkoušky, ale měly být zohledněny i ostatní důkazy, neboť analýza vzorků může být ovlivněna řadou faktorů, mj. i legálním přimícháním vzorků vín z předcházejícího ročníku. Ve vztahu k namítané nepřiměřenosti pokuty doplnila svá tvrzení o srovnání s výší pokut uložených dalším subjektům, konkrétně společností Vinium Velké Pavlovice, Templářské sklepy Čejkovice, Kaufland a Penny Market.

Žalovaný odkázal na obsah prvostupňového i napadeného správního rozhodnutí a ve svém ústním projevu reagoval na jednotlivé body, které žalobkyně při ústním jednání zdůraznila.

Soud při jednání provedl dokazování článkem „*Kaufland zaplatí za klamání spotřebitelů*“, který byl publikován dne 27. 5. 2015 v časopise E 15.

V. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového

a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž o věci samé rozhodl po provedeném jednání, neboť žalobkyně vyslovila s rozhodnutím věci bez nařízení jednání svůj nesouhlas. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná. Soud dále k věci dodává, že obdobná věc žalobkyně byla již zdejším soudem posouzena, přičemž žaloba byla zamítnuta (rozsudek zdejšího soudu ze dne 22. 2. 2016, č. j. 30 A 9/2014-71). Proti rozsudku podala žalobkyně kasační stížnost, která však byla rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2016, č. j. 4 As 69/2016-35 zamítnuta. Soud proto při posouzení vyšel z citovaných rozsudků.

Žalobkyně uvedla, že za účelem ověření původu hroznů byli u sběru hroznů vinařští důvěrníci, což jsou vinařští odborníci, které žalobkyně za tuto činnost platí. Žalobkyně proto měla za to, že pakliže vinařští důvěrníci potvrdili, že bylo vše v pořádku, bylo víno správně označeno a splňovalo veškeré požadavky, které na ně klade jak právo České republiky, tak právo EU.

V souvislosti s takto uplatněnými žalobními námitkami krajský soud nejprve uvádí, že v případě, kdy žalobkyně vyrábí víno z hroznů, které sama nepěstuje na svých vlastních vinicích, ale víno produkuje z hroznů, které nakupuje od externích dodavatelů, klade to na ni nepochybně mnohem vyšší nároky z hlediska požadavků na garanci původu a pravosti hroznů, z nichž je následně víno vyráběno. Nakupuje-li tedy výrobce vína (zde žalobkyně) hrozny od externích dodavatelů, musí věnovat zvýšenou pozornost ověřování původu těchto hroznů a nespolehat na důvěru v dodavatele a dobrou víru v kvalitu, která k prokázání tvrzeného původu nakoupených hroznů nepostačuje, neboť je to výrobce vína, kdo nese plnou odpovědnost za to, že výsledný produkt bude na trh uváděn v souladu s platnými právními předpisy. Pokud pak žalobkyně v této souvislosti namítala, že přesně za tímto účelem byli u sběru hroznů přítomni vinařští důvěrníci, tj. vinařští odborníci, které si za tuto činnost platí, nelze této argumentaci přisvědčit.

Pokud jde o osoby vinařských důvěrníků, jsou tito ke své činnosti pověřeni přímo SZPI, která zveřejňuje jejich seznam vždy pro příslušný rok, včetně uvedení jednotlivých podoblastí. Úloha vinařských důvěrníků jako osob pověřených SZPI přitom v případě výroby jakostního vína s přívlastkem vyplývá z výše citované definice jakostních vín s přívlastkem obsažené v databázi „E-Bacchus“, jakož i z ustanovení § 19 odst. 4 písm. d) zákona č. 321/2004 Sb., dle kterého lze jakostní víno s přívlastkem uvést do oběhu, *jestliže víno bylo vyrobeno z vinných hroznů, jejichž původ, cukernatost a hmotnost, popřípadě odrůda nebo směs odrůd anebo napadení ušlechtilou plísní šedou Botrytis cinerea P. byly ověřeny Inspekci; ověření podléhá správnímu poplatku podle zvláštního právního předpisu.*

Je tedy zřejmé, že u hroznů určených na výrobu jakostních vín s přívlastkem musí ze zákona vždy dojít k jejich předchozímu ověření vinařským důvěrníkem, a přizvání vinařského důvěrníka tak nepředstavuje žádné zvýšené úsilí, které by žalobkyně v tomto směru vyvíjela. Úlohou vinařských důvěrníků není suplovat aktivitu žalobkyně, která se na ně navození dojmu, že je právě na tuto činnost najímá a platí, pokouší přenést odpovědnost za pravost hroznů. Jak vyplývá ze zákona, činnost vinařských důvěrníků spočívá pro účely následného zařazení vína v tom, že v době vinobraní po sběru hroznů určených pro výrobu

jakostních vín s přívlastkem tito ověřují odrůdovou pravost, množství hroznů (s ohledem na stanovený maximální hektarový výnos), dále především cukernatost, zdravotní stav hroznů a původ. Původ u nakoupených hroznů se přitom v danou chvíli ověřuje na základě účetních, nabývacích dokladů o nákupu hroznů, které výrobce vína předloží a které deklarují původ hroznů z určité registrované vinice. Údaje zjištěné vinařskými důvěrníky při ověřování hroznů na místě se pak při administrativním zpracování potvrzení důvěrníka, jakožto dokladu důvěrníkem vystaveného při ověřování hroznů u výrobce vína, kontrolují oproti údajům obsaženým v tzv. registru vinic (srovnej § 28 zákona č. 321/2004 Sb.), do kterého má SZPI přístup. Nekorespondují-li údaje obsažené v registru vinic s údaji uvedenými v potvrzení důvěrníka, pak není ze strany SZPI ověření hroznů vystaveno. Je však patrné, že samotná kontrola údajů obsažených v registru vinic nemůže skutečný původ ověřovaných hroznů odhalit. Nahlásí-li totiž výrobce vinařskému důvěrníkovi původ hroznů doložený konkrétním registračním číslem vinice, který je v registru vinic skutečně obsažen, pak po ověření odrůdové skladby této vinice, případně po kontrole maximálního hektarového výnosu na této konkrétní vinici, SZPI nemá důvod (souhlasí-li údaje) ověření hroznů nevystavit. Při takto prováděném ověřování hroznů a následně při zařďování a hodnocení vín ze strany SZPI přitom právní předpisy nestanoví povinnost provádět již v této fázi kontrolní analýzu stanovení geografického původu hroznů či vína.

Zároveň je nutno konstatovat, že ověření hroznů pro výrobu jakostního vína s přívlastkem, vystavené SZPI, nemůže ověřit a zaručit, že při následné výrobě vína (tím spíše u hroznů dodávaných externím dodavatelem) nedojde ke zpracování jiných hroznů nebo vína jiného původu, a tedy garantovat, že celá výroba vína skutečně proběhla pouze z takto ověřených hroznů. Tuto skutečnost je přitom možno zjistit a potvrdit až následně, právě na základě provedených laboratorních rozborů odebraných vzorků kontrolovaného vína. Byla-li tedy ve správním spisu založena kopie listiny „Ověření hroznů pro výrobu jakostního vína s přívlastkem č. 7234/11“ ze dne 17. 1. 2012, z níž je patrné, že došlo k ověření hroznů odrůdy Rulandské modré v množství 1 750 kg, druh přívlastku: výběr z hroznů, cukernatost: 24,6°ČNM, původ hroznů: vinařská oblast Morava, podoblast slovácká, vinařská obec Svatobořice- Místřín, viniční trať Tabule (č. trati 760099/0031), s datem ověření důvěrníkem dne 10. 10. 2011, které žalobkyně nakoupila od pěstitele R. M., je nutno konstatovat, že toto ověření nemůže být přímým důkazem toho, že obsahem lahví uvedených žalobkyní do oběhu bylo skutečně právě víno pocházející z těchto konkrétních hroznů. Tímto důkazem pak nemohly být ani nabývací doklady o koupi předmětných hroznů či případná potvrzení dodavatelů o tom, že dodané hrozny skutečně pocházely z moravských vinic, neboť tyto dokládají pouze formální, nikoli faktický stav. Faktický stav (tj. že se nejednalo o víno deklarovaného geografického původu) v daném případě prokázala až laboratorní analýza provedená prostřednictvím akreditovaných zkušebních metod, z jejichž výsledků vyplynulo, že se o víno vyrobené z hroznů, na které bylo toto ověření vydáno, jednat nemohlo. V takovém případě by totiž víno nutně muselo vyhovět ve znaku „geografický původ“. Tak tomu ovšem v daném případě nebylo (k tomu viz dále). Shodné závěry přitom zdejší krajský soud vyslovil již v rozsudku ze dne 18. 6. 2015, č. j. 30 A 56/2013 - 60, dostupném na www.nssoud.cz, v němž posuzoval zákonnost rozhodnutí SZPI o odpovědnosti subjektu Lázně Luhačovice, a.s. (u kterého – jak bylo uvedeno výše – došlo k odběru vzorků předmětného vína Modrý Portugal 2010, vyrobeného žalobkyní), a to za spáchání správního deliktu na úseku vinařství a vinohradnictví při uvádění tohoto vína do oběhu.

Žalobkyně dále v podané žalobě zpochybnila také provedenou laboratorní zkoušku, jejíž výsledky, ve spojení s ostatními důkazy, nepokládala za správné. V této souvislosti namítala, že se žalovaný vůbec nevypořádal s otázkou (a žalobkyně na ni nedostala odpověď), odkud ve skutečnosti jí zpracované hrozny pocházely. Žalobkyně byla přesvědčena, že při tak zásadním zásahu do právní a ekonomické sféry fyzické osoby mělo dojít k prokázání deliktu alespoň dvěma nezávislými laboratorními metodami, aby se předešlo případné chybě měření. Provedená laboratorní zkouška tak měla dle jejího názoru sloužit toliko k rychlému ověření původu vína, přičemž v případě zjištěných nejasností bylo nutno zkoumat původ vína a provést podrobnější šetření, které by podezření potvrdilo, nebo vyvrátilo. Ačkoli v daném případě bylo podezření jednoznačně vyvráceno, žalovaný propůjčil izotopické zkoušce neomylnost a přiznal jí stěžejní úlohu jako hlavního důkazu prokazujícího delikt ní jednání žalobkyně.

V souvislosti s takto uplatněnými žalobními námitkami krajský soud předně uvádí, že rozbor odebraných vzorků vína prováděl odbor zkušební laboratoře inspektorátu SZPI v Brně, který je k této činnosti v souladu se zákonem registrován a akreditován. Dle § 3 odst. 4 písm. b) zákona č. 146/2002 Sb., o Státní zemědělské a potravinářské inspekci a o změně některých souvisejících zákonů, SZPI provádí nebo zajišťuje provedení rozborů výrobků, potravin nebo surovin v laboratořích, které splňují podmínky pro provoz laboratoří stanovené v ČSN EN ISO/IEC 17025, přičemž odbor zkušební laboratoře inspektorátu v Brně má pro tuto činnost udělenou akreditaci, což garantuje její náležitou odbornou (technickou i personální) vybavenost. Z protokolu o zkoušce ze dne 13. 2. 2013, č. D001-70973/13/A01, ve vztahu k produktu Rulandské modré rosé (jakostní víno s přívlastkem, výběr z hroznů), který je včetně připojeného posudku součástí spisového materiálu, přitom vyplynulo, že k rozboru předmětných vzorků byly použity dvě metody (přičemž použití dvou metod se žalobkyně v podané žalobě domáhala), a to metoda nukleární magnetické resonance (SNIF-NMR: z angl. *Site-specific Natural Isotope Fractionation – Nuclear Magnetic Resonance*) a metoda izotopové hmotnostní spektrometrie (IRMS: z angl. *Isotop Ratio Mass Spectroscopy*). Prokazování geografického původu na základě těchto metod spočívá v porovnání zastoupení izotopů kyslíku ve vodě vzorku vína a izotopů uhlíku a vodíku v etanolu vzorku vína se stejnými parametry, které vykazují autentické vzorky vín ze státu nebo oblasti deklarované výrobcem. V tomto ohledu je SZPI společně např. s Celně-technickou laboratoří Generálního ředitelství cel členem systému Databanky izotopových rozborů vín, kterou na základě nařízení Komise (ES) č. 555/2008, ve znění pozdějších předpisů, spravuje a koordinuje Evropská komise. V této databance jsou uložena data získaná z izotopového rozboru částic vody a etanolu ve vínech vinařských členských států EU, tedy i České republiky, které následně slouží k vyhodnocování výsledků rozborů provedených v úředních laboratořích. V České republice tak každoročně probíhá odběr vzorků révy vinné reprezentativních pro sklizeň v tom kterém konkrétním roce, jejich zpracování na víno a následné laboratorní rozborů. Popis nejméně dvaceti vzorků s výsledky izotopových rozborů je pak každoročně poskytován Evropské komisi do zmiňované databanky, mimo to si však SZPI vede také vlastní databázi vzorků v mnohem větším rozsahu, a to z území pokrývajícího celou Českou republiku. Jak v této souvislosti poukázal žalovaný ve svém vyjádření, ze sklizně roku 2011, která byla předmětem posouzení v nyní projednávané věci, disponuje SZPI celkovým počtem 52 vzorků,

z čehož 21 vzorků je z oficiální Databanky EU a 31 vzorků je z hroznů odebraných inspektory SZPI přímo na vinicích během celé sezóny dozrávání hroznů.

V daném případě protokol o zkoušce obsahuje závěr, že vzorek vína Rulandské modré rosé, „*ve znaku "geografický původ" neodpovídá při srovnání s oficiální databází vzorků vín z České republiky pro evropskou databanku vín a databází autentických vzorků vín SZPI*“. Porovnáním izotopových hodnot předmětného vína žalobkyně s celým souborem autentických vín pro tuzemská vína ročníku 2011 tak bylo vzhledem k odlišným hodnotám akreditovanými metodami prokázáno, že víno nepochází z deklarovaného území (tedy České republiky) ročníku 2011. Upozorňovala-li pak žalobkyně v podané žalobě, že jí nebylo sděleno, odkud jí zpracované víno konkrétně pochází, je nutno konstatovat, že metody na principu NMR (nukleární magnetická resonance) a IRMS (hmotnostní spektrometrie izotopových poměrů) konkrétní původ hroznů nestanovují. Mohou však s jistotou vyloučit, zda se o hrozny s původem v určité zeměpisné oblasti, v daném případě tedy v České republice, jedná.

Z obsahu citovaného protokolu o zkoušce také vyplývá, že obě použité metody (tj. NMR a IRMS) jsou metodami, které byly akreditovány, o čemž svědčí mj. údaj ve sloupci „Pořadové číslo zkoušky“, který označuje pořadové číslo přímo dle přílohy osvědčení o akreditaci. Protokol v této souvislosti výslovně uvádí, že „*v poli Pořadové číslo zkoušky je uvedeno pořadové číslo dle přílohy osvědčení o akreditaci. U neakreditovaných zkoušek není Pořadové číslo zkoušky uváděno*“. Validace metody je přitom automatickou součástí její akreditace. Nelze tedy souhlasit s argumentací žalobkyně, že by se jednalo o nestandardní metody, či snad o jakési rychlé a předběžné metody pro ověření původu vína vyžadující další podrobnější zkoumání. Podle čl. 11 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 882/2004, o úředních kontrolách za účelem ověření dodržování právních předpisů týkajících se krmiv a potravin a pravidel o zdraví zvířat a dobrých životních podmínkách zvířat, ve znění pozdějších předpisů, musejí být metody odběru vzorků a analýzy používané v rámci úředních kontrol v souladu s příslušnými pravidly Společenství (a pokud by taková pravidla neexistovala, pak v souladu s mezinárodně uznanými pravidly nebo protokoly, a pokud by neexistovala ani taková pravidla nebo protokoly, pak v souladu s jinými metodami vhodnými pro zamýšlený účel nebo vyvinutými v souladu s vědeckými protokoly).

Pro oblast vína přitom pravidla na komunitární úrovni existují a ve znění účinném pro projednávanou věc tato pravidla vyplývala z ustanovení čl. 120g nařízení (ES) č. 1234/2007, dle kterého *analytické metody, podle kterých může být určeno složení výrobků v odvětví vína, jakož i pravidla, podle kterých může být stanoveno, zda tyto výrobky nebyly podrobeny nepovoleným enologickým postupům, jsou metody a pravidla doporučené a zveřejněné OIV*. Z uvedeného je patrné, že tato pravidla jsou závazná pro všechny členské státy EU a v nich působící akreditované laboratoře.

Metody, které byly v daném případě použity k analýze odebraných vzorků vína, přitom patří do seznamu metod popsanych ve Sborníku mezinárodních analytických metod pro vína a mošty OIV (tj. Mezinárodní organizace pro révu a vínu), o čemž svědčí mj. údaj o identifikaci použité metody obsažený v protokolech o zkouškách, kdy je patrné, že číslování konkrétní metody odpovídá jejímu číslování ve Sborníku OIV (pozn.: dle aktuální právní

*úpravy je Sborník OIV závazný na základě čl. 80 nařízení č. 1308/2013, které nahradilo nařízení č. 1234/2007). Seznam těchto metod, jakož i jejich podrobný popis (včetně principu metody, potřebného vybavení, přípravy vzorků, postupů a výpočtů, interpretace výsledků ad.) je však vedle Sborníku OIV obsažen také ve Sdělení Evropské komise č. 2010/C 43/01, nazvaném jako *Seznam a popis metod rozboru podle čl. 120g prvního pododstavce nařízení Rady (ES) č. 1234/2007*. Žalobkyní požadovaná analýza radionuklidů stroncia přitom není tohoto seznamu ani popisu používaných metod OIV součástí, a tedy ani nepatří do akreditovaného postupu laboratoře SZPI.*

Krajský soud naopak ve shodě se závěry žalovaného uvádí, že měření radionuklidů stroncia nebylo pro interpretaci geografického původu vína nezbytné, neboť porovnání hodnot izotopů vodíku, kyslíku a uhlíku ve vzorcích vín z produkce žalobkyně se stejnými parametry, které vykazovaly vzorky vín ze státu či oblasti, kterou žalobkyně deklarovala, poskytlo dostatečný podklad pro vyslovení závěrů o geografickém původu zkoumaných vzorků. Je přitom logické, že toto porovnání muselo proběhnout se vzorky příslušnými pro ten který konkrétní rok (zde rok 2011), neboť víno je v každém roce jiné a z hlediska svého složení a zastoupení jednotlivých prvků vykazuje jiné parametry.

Nelze tedy přisvědčit námitkám žalobkyně, že by neprovedení stronciové analýzy mělo mít za následek znehodnocení výsledků provedeného laboratorního rozboru předmětných vín. Jak již bylo uvedeno výše, žalobkyně neuvedla, z čeho konkrétně a o jaké právní předpisy opírá svůj závěr, že by součástí provedené laboratorní zkoušky měla být také analýza radionuklidů stroncia, která nevyplyvá z žádného právního předpisu a nepatří ani k oficiálním, akreditovaným metodám uvedeným ve Sborníku OIV mezinárodních metod analýzy vína a moštu. Ani námitky žalobkyně zpochybňující aplikované laboratorní metody proto krajský soud neshledal důvodnými.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 7. 2016, č. j. 4 As 69/2016-35 uvedl, že se *ztotožňuje také se závěrem krajského soudu, že předmětné doklady o původu vína dokládají původ hroznů pouze formálně. Laboratorní analýzy provedené prostřednictvím akreditovaných zkušebních metod však prokázaly, že faktický stav je jiný a nejedná se o víno deklarovaného geografického původu. Výsledky analýzy zároveň vyvrací tvrzení stěžovatelky, že nakoupila hrozny od moravských pěstitelů, kteří mají registrované vinice na Moravě (bod 30 rozsudku). V bodě 32 pak uvedl: „Stěžovatelce tak lze přisvědčit pouze potud, že doklady, které měla k dispozici před SNIF-NMR a IRMS analýzou v laboratoři SZPI, nasvědčují, že své víno označila správně. Ve správním spise se totiž nachází Dodací list – Daňový doklad č. 01/2010 ze dne 21. 10. 2010 od dodavatele M, Ch, a Ověření hroznů pro výrobu jakostního vína s přívlastkem kabinetní víno č. 1191/10 z vinařské oblasti Morava, vinařské podoblasti Slovácká, vztahující se k vínu modrý portugal tohoto pěstitele a dále faktura – daňový doklad č. 1207014 ze dne 19. 10. 2010 kterou dodavatel M.O.Z. družstvo pěstitelů fakturoval stěžovatelce hrozny veltlínské zelené a ryzlink rýnský z téže vinařské oblasti a podoblasti. Jak však již bylo uvedeno výše, tyto doklady formálního charakteru týkající se geografického původu hroznů byly vyvráceny výsledky výše uvedených analýz, které prokazují geografický původ vína porovnáním zastoupení izotopů kyslíku ve vodě vzorku vína a izotopů uhlíku a vodíku v etanolu vzorku vína se stejnými parametry, které vykazují autentické vzorky vín ze státu nebo oblasti deklarované výrobcem.“ A v bodě 33 uvedl: „S přihlédnutím k výše*

uvedenému a k obsahu protokolů, v nichž jsou zachyceny laboratorní výsledky zkoušek vín stěžovatelky, dle kterých předmětná vína stěžovatelky nevyhověly v atributu geografický původ (v případě vína modrý portugal se jedná o protokol o zkoušce D002-70072/12/A03 ze dne 24. 2. 2012, v případě vína veltlínské zelené se jedná o protokol o zkoušce D032-10831/12/A01 ze dne 8. 8. 2012), nelze přisvědčit ani námitce stěžovatelky, že zjištěná skutková podstata nemá dostatečnou oporu ve spisech. Závěr krajského soudu, že pokud by bylo víno vyrobeno z deklarovaných hroznů, muselo by nutně vyhovět akreditovaným zkouškám ve znaku geografický původ, je logický a správný, nikoli nesprávný, jak tvrdí stěžovatelka v kasační stížnosti.“

V návaznosti na výše uvedené pak krajský soud nedospěl k závěru, že by bylo nutno přibírat do řízení znalce z oboru vinařství a vinohradnictví či znalecký ústav (za účelem případného zpracování znaleckého posudku), či předvolávat k výpovědi jiného vinařského odborníka (např. z Ústavu vinohradnictví a vinařství nebo Zahradnické fakulty Mendelovy univerzity v Brně), kteří by dle žalobkyně byli schopni soudu vysvětlit principy fungování analýzy původu vína. Krajský soud konstatuje, že k posouzení důvodnosti podané žaloby jsou zcela postačující poznatky soudu popsané shora, které vyplývají a jsou upraveny přímo v příslušné legislativě EU dopadající na danou oblast. Ostatně, žalobkyně se v této souvislosti omezila toliko na obecná a nekonkrétní tvrzení, že ze strany akreditované laboratoře nebyl dodržen správný postup, že výsledky analýzy jsou subjektivně interpretovatelné a že použitá zkouška je zkouškou nestandardní, nadto ovlivnitelná celou řadou faktorů.

Krajský soud pak nepřistoupil ani k žalobkyní navrhovaným výsledkům svědků, konkrétně pana O. K. a Ing. F., kteří měli vypovídat k průběhu kontrol, k vedení evidenčních knih a k výrobnímu procesu, včetně objasnění technologických postupů, které žalobkyně při výrobě vína používá. Výpovědi těchto svědků nebyly nezbytné k posouzení důvodnosti uplatněných žalobních námitek, nadto nemohly nijak zvrátit výsledky kontroly vzorků opírající se o laboratorní rozbor provedené akreditovanou laboratoří za použití akreditovaných metod.

I k žalobkyní požadovanému přibrání soudního znalce se vyjádřil Nejvyšší správní soud. V bodě 34 svého rozsudku uvedl: „*K argumentaci stěžovatelky, že jedině nezávislý soudní znalec by byl schopen se fundovaně vyjádřit, do jaké míry je analýza přesná a zda se může stát, že nevyhoví prokazatelně moravské víno, přičemž z případného vyjádření znalce by podle stěžovatelky mohlo vyplynout, že spolehlivost metody není 100%, resp. co vše může výsledky testů ovlivnit, Nejvyšší správní soud konstatuje, že tato argumentace stěžovatelky nemůže zvrátit výsledky analýz vín stěžovatelky uvedené v již zmíněných protokolech, neboť je nepodložená a stěžovatelka v ní neodůvodněně presumuje závěry znalce. Z ničeho přitom nevyplývá a stěžovatelka nedoložila, že by závěry jiného znalce mohly zvrátit výsledky předmětných analýz. Za situace, kdy ze spisového materiálu nevyplývá žádná skutečnost zpochybňující přesnost a důvěryhodnost analýz vína stěžovatelky a použitých metod, resp. jedná se pouze o subjektivní pochybnosti stěžovatelky a formální doklady o údajném moravském původu hroznů, se Nejvyšší správní soud ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že nebylo nutné přibírat do řízení znalce z oboru vinařství a vinohradnictví či znalecký ústav za účelem případného zpracování znaleckého posudku.“*

Pochybení na straně žalovaného krajský soud neshledal ani při ukládání sankce. Žalobkyně v souvislosti s uloženou sankcí v podané žalobě namítala, že četnost kontrol a napadání kvality její vinařské produkce je nutno pokládat za nadstandardní, přičemž následné vyměřování vysokých pokut svědčí o přílišné tvrdosti při aplikaci práva. Žalobkyně upozornila, že žalovaný svou razancí při ukládání pokut zasahuje do jejího ústavně garantovaného práva na svobodné podnikání, kdy zejména poukázala na skutečnost, že výše pokuty převedená na jednu láhev vína činila 147 Kč.

Krajský soud předně nemá za to, že by postup správních orgánů vůči žalobkyni v daném případě vykazoval jakékoli prvky svévole či šikanózního jednání. Namítaná četnost kontrol, nikterak nesouvisejí s věcí, která je předmětem soudního přezkumu v nyní posuzované věci, a proto se jimi krajský soud nebyl oprávněn zabývat.

Krajský soud zároveň nedospěl k závěru, že by výši sankce, která byla žalobkyni uložena, bylo možno hodnotit jako nepřiměřeně vysokou. Zákon č. 321/2004 Sb. v § 39 odst. 6 písm. c) stanoví horní hranici ukládané pokuty až do výše 5 mil. Kč. Je tedy zřejmé, že sankce uložená žalobkyni ve výši 190 000 Kč tvořila necelé 4 % z maximální možné výše. Ukládání pokut za správní delikty se přitom děje ve sféře volného správního uvážení (diskrece správního orgánu), a tedy každé rozhodnutí, kterým je sankce za porušení povinností ukládána, je výsledkem volné úvahy správního orgánu rozhodnout v zákonem dovolených mezích.

Správní orgány se přitom v odůvodnění vydaných rozhodnutí podrobně věnovaly okolnostem daného případu a vyhodnocení jednotlivých zákonných kritérií pro uložení sankce ve smyslu § 40 odst. 2 zákona č. 321/2004 Sb. Z hlediska závažnosti správních deliktů tak zejména zvažovaly způsob spáchání správních deliktů, způsobené následky, jakož i okolnosti, za kterých k jejich spáchání došlo. Ve stručnosti krajský soud na tomto místě shrnuje, že z hlediska zákonných kritérií bylo hodnoceno např. to, že provenience nejenže patří mezi povinné údaje při označování vín, ale je také jedním z důležitých aspektů, podle kterých se spotřebitel při nákupu vína rozhoduje. To tím spíše, že se jednalo o víno s přívlastkem, kde spotřebitel očekává nejvyšší záruku kvality, a to právě s ohledem na jeho původ. Bylo-li však v řízení prokázáno, že víno nebylo vyrobeno z tuzemských hroznů, správní orgány hodnotily, že se jednalo se o nekalou výhodu, čímž kromě ohrožení práv spotřebitelů mohlo dojít také k poškození ostatních poctivých výrobců, kteří při prodeji svých vín (zejména s ohledem na nabízenou cenu) pozbyli srovnatelného či rovného postavení. Z hlediska okolností, za kterých byly správní delikty spáchány, správní orgány přihlížely také k vysokému množství nevyhovujících produktů uvedených na trh (1 290 ks lahví). Přitom skutečnost, že žalobkyně nebyla v daném případě sankcionována za uvádění do oběhu zdravotně závadného produktu, který by např. vykazoval nějaké choroby či vady, ale produktů s nesprávně uvedeným geografickým původem, nelze hodnotit tak, že by tím byla závažnost deliktního jednání žalobkyně, v důsledku kterého došlo ke klamání spotřebitelů, jakkoli snížena. S původem vína je nepochybně spojena určitá pověst a kvalita, a to jak na základě vlastních osobních zkušeností spotřebitelů, tak na základě zkušeností sdělených. Lze tedy vycházet z toho, že v konkrétních případech spotřebitel má či může mít zkušenost s výrobkem z určité země původu, kterou při výběru produktu zohledňuje. Spotřebitelé nepochybně údaj o zemi původu sledují a na jeho základě se při výběru produktu také rozhodují. Ke klamání

spotřebitele a významu evropského práva ve vztahu k zachování a ochraně dědictví „zvláštních vlastností souvisejících se zeměpisným původem vína“ se ostatně ve své judikatuře vyjádřil také Nejvyšší správní soud, a to např. v rozsudku ze dne 22. 11. 2012, č. j. 3 As 50/2012 - 44, publikovaném pod č. 2774/2013 Sb. NSS. V neprospěch žalobkyně byla hodnocena i recidiva, neboť se správních deliktů dopustila opakovaně. Žalovaný rovněž provedl hodnocení osobních a majetkových poměrů žalobkyně, aby vyloučily případný likvidační účinek uložené sankce. Vyšel přitom z toho, že v posledním správním řízení vedeném se žalobkyní byly poměry zjišťovány, přičemž jí byla uložena trojnásobná pokuta (cca 600 tis. Kč) Odkázal i na rozhodnutí zdejšího soudu ve věci sp. zn. 30 A 9/2014, kdy soud žalobě proti tomuto rozhodnutí nepřiznal odkladný účinek s argumentací, že žalobkyně disponuje s majetkem k úhradě sankce. Soud navíc k věci dodává, že žalobkyni byla povolena úhrada uložené pokuty ve splátkách. Relevantním kritériem k určení pro stanovení výše pokuty nemohla být ani výše částky přepočtená na jednu láhev vína. Každé rozhodnutí, kterým je ukládána sankce, je výsledkem správního uvážení správního orgánu, který je povinen ve své rozhodovací činnosti přihlídnout ke všem individuálním okolnostem daného případu. Tyto okolnosti přitom mohou mít a v praxi také mají velmi rozmanitý charakter, a tedy není možno předjímat a porovnávat výše sankcí, které budou či byly v tom kterém případě uloženy jiným subjektům. Pokud žalobkyně poukazovala na skutečnost, že např. společnosti Vinium Velké Pavlovice byla v roce 2010 uložena pokuta ve výši 1 mil. Kč (odpovídajícím 0,75 Kč na jednu láhev), Templářským sklepům Čejkovice byla uložena pokuta 5 mil. Kč (odpovídající 3,75 Kč na jednu láhev vína) a řetězcům Kaufland a Penny Market pokuty v řádu statisíců korun, je nutno konstatovat, že bez znalostí konkrétních skutkových okolností těchto případů, které ovšem žalobkyně neuvedla (resp. zmínila je natolik v obecné rovině), ani je nedoložila konkrétními správními rozhodnutími, nebylo možné vůbec provést srovnání, na jehož podkladě by soud mohl vyslovit závěr, že v daném případě mohlo u žalobkyně dojít k porušení zásady legitimního očekávání či k excesům překračujícím meze správního uvážení, vůči kterým by soud mohl zasáhnout.

Obdobně se vyjádřil i Nejvyšší správní soud, když v bodě 36 rozsudku uvedl: „[K poukazu stěžovatelky na sankce udělené jiným subjektům v jiných případech Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelka svá tvrzení o pokutách ukládaných jiným subjektům nijak nedoložila, např. kopiemi předmětných rozhodnutí vyžádaných dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, respektive v řízení před krajským soudem ani nenavrhla provedení důkazů, z nichž by soud mohl zjistit, zda stěžovatelce uložená pokuta skutečně vybočila z ustálené rozhodovací praxe žalované. Neunesla tak důkazní břemeno a z pouhých tvrzení stěžovatelky nelze při posouzení věci vycházet. Ze stěžovatelkou zmíněných rozhodnutí o pokutách žalovaná při ústním jednání potvrdila pouze uložení pokuty ve výši 5 mil. Kč Templářským sklepům Čejkovice. Tuto věc však Nejvyšší správní soud nepovažuje za relevantní pro posouzení, zda byla žalovanou porušena zásada legitimního očekávání, či přiměřenosti výše pokuty v posuzované věci, neboť se jedná o pokutu uloženou v maximální možné výši, kterou zákon o vinohradnictví umožňuje. Nejvyšší správní soud proto považuje za zákonný postup krajského soudu, který nepřistoupil k moderaci sankce a ztotožňuje se s jeho závěrem, že bez znalostí konkrétních skutkových okolností těchto případů, které ovšem žalobkyně neuvedla, ani je nedoložila konkrétními správními rozhodnutími, resp. nenavrhla provedení takových důkazů, nebylo možné vůbec provést srovnání, na jehož podkladě by

soud mohl vyslovit závěr, že v daném případě mohlo u žalobkyně dojít k porušení zásady ochrany legitimního očekávání.“

Soud k věci nadto dodává, že pokuta uložení společnosti Kaufland se dle provedeného dokazování (článek v časopise E 15) týkala nesprávného označení výrobků českými vlajkami a nikoliv srovnatelného správního deliktu v oblasti vinařství. Dle názoru soudu ani nemohla být pro posouzení věci relevantní.

Krajský soud tak ve shodě se závěry správních orgánů obou stupňů neshledal, že by u žalobkyně došlo k uložení pokuty v nepřiměřené výši, která by vedla (či mohla vést) k likvidaci její podnikatelské činnosti, nadto v situaci, kdy bylo vyhověno její žádosti a povoleno rozložení úhrady pokuty do celkem 24 splátek.

Pokud pak žalobkyně pro případ, že by krajský soud shledal žalobou napadené rozhodnutí jako věcně správné, v podané žalobě navrhla, aby krajský soud upustil od potrestání žalobkyně, případně nepřiměřeně vysoký trest snížil, krajský soud konstatuje, že podle § 78 odst. 2 s. ř. s. soud může, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s., od trestu za správní delikt upustit nebo jej v mezích zákonem dovolených snížit, pokud byl trest uložen ve zjevně nepřiměřené výši. Pokud tedy zdejší soud z důvodů uvedených výše neshledal, že by pokuta byla nepřiměřená, tím spíše nemohl dovodit, že by pokuta byla uložena ve *zjevně nepřiměřené* výši, což je zákonnou podmínkou pro její snížení nebo upuštění od potrestání.

Dle krajského soudu žalovaný v napadeném rozhodnutí zohlednil všechny skutečnosti, které podle zdejšího soudu zohlednit měl, a výsledek jeho úvah co do výše uložené pokuty je zjištěným okolnostem přiměřený. Zjevnou nepřiměřenost zdejší soud nedovodil ani ve vztahu k jednotlivým krokům žalovaného v postupu při stanovení pokuty, ani ve vztahu k výsledné částce. Pouze v takovém případě by přitom moderační návrh uplatněný podle § 78 odst. 2 s. ř. s. mohl být úspěšný. Krajský soud proto ani tento návrh žalobkyně neshledal důvodným.

VI. Závěr a náklady řízení

Krajský soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobkyně, která neměla ve věci úspěch, nemá vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, žalovaný nadto při ústním jednání soudu uvedl, že náhradu nákladů řízení nepožaduje. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 20. 6. 2017

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu